

Warszawa, 25.05.2026

prof. dr hab. Agnieszka Maryniak

Wydział Psychologii

Uniwersytet Warszawski

**Ocena osiągnięć naukowych dr Urszuli Sajewicz-Radtke
stanowiących podstawę ubiegania się o stopień doktora habilitowanego
zgodnie z treścią art. 221 ustawy z dnia 20 lipca 2018 Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce**

Recenzja została wykonana w związku z powołaniem do roli recenzentki decyzją Rady
Dyscypliny Psychologia Uniwersytetu Gdańskiego.

Sylwetka zawodowa Habilitantki

Doktor Urszula Sajewicz-Radtke ukończyła w 2006 roku studia psychologiczne na Wydziale Nauk Społecznych Uniwersytetu Gdańskiego. Sześć lat później na tejże uczelni uzyskała stopień doktora nauk społecznych w zakresie psychologii, na podstawie rozprawy pod tytułem „Jakość życia dorosłych osób z dysleksją”, przygotowanej pod kierunkiem prof. dr hab. Marty Bogdanowicz. Z Uniwersytetem Gdańskim dr Sajewicz-Radtke jest nadal związana, prowadząc tam zajęcia dydaktyczne. W latach 2006-2018 zajęcia prowadziła także na Uniwersytecie Humanistycznospołecznym SWPS. W 2022 roku Habilitantka zdała egzamin państwowy i otrzymała tytuł specjalisty w dziedzinie psychologii klinicznej.

Istotnym obszarem aktywności zawodowej dr Sajewicz-Radtke jest działalność w Pracowni Testów Psychologicznych i Pedagogicznych, gdzie od 2008 roku zajmuje stanowisko dyrektora naukowego, a od 2024 roku jest również właścicielem firmy Pracownia Testów Psychologicznych i Pedagogicznych – Urszula Sajewicz-Radtke.

Ocena dorobku naukowego

Zgodnie z danymi z Google Scholar, Urszula Sajewicz-Radtke jest autorką 58 publikacji, wśród których znajdują się zarówno artykuły opublikowane w międzynarodowych czasopismach naukowych, jak i mające status monografii podręczniki do testów psychologicznych. Dane naukometryczne z bazy Scopus pokazują 158 cytowań (indeks Hirscha 7), zaś z Google Scholar 219 cytowań (indeks Hirscha 9). Wskazuje to, że dorobek Habilitantki jest rozpoznawalny w środowisku naukowym. Warto zaznaczyć, że większość publikacji pochodzi z ostatnich czterech lat, więc ich cytowalność ma szansę wzrastać.

Ocena zgłoszonych osiągnięć naukowych

Choć ustawa wskazuje na obowiązek zgłoszenia do oceny jednego osiągnięcia naukowego, Habilitantka podjęła decyzję o zgłoszeniu dwóch, co też jest dopuszczalne.

Pierwsze osiągnięcie jest zatytułowane **„Charakterystyka funkcjonowania poznawczego osób z niespecyficzną niepełnosprawnością intelektualną w stopniu lekkim w ujęciu profilowym – podejście oparte na dowodach”**.

1. Sajewicz-Radtke, U., Jurek, P., Olech, M., Łada-Maśko, A. B., Jankowska, A. M., & Radtke, B. M. (2022). Heterogeneity of Cognitive Profiles in Children and Adolescents with Mild Intellectual Disability (MID). *International Journal of Environmental Research and Public Health*, 19(12), 7230. <https://www.mdpi.com/1660-4601/19/12/7230>
2. Sajewicz-Radtke, U., B. Radtke, P. Jurek, M. Olech, and A. Łada-Maśko. 2025. Beyond Uniform Impairment: Investigating Declarative Memory Profiles in Nonspecific Mild Intellectual Disability Using Latent Profile Analysis. *Journal of Intellectual Disability Research* 1–10. <https://doi.org/10.1111/jir.70039>
3. Sajewicz-Radtke, U., Łada-Maśko, A., Olech, M., Leoniak, K. J., & Radtke, B. M. (2025). Declarative memory profiles in children with non-specific intellectual disability: a cluster analysis approach. *Frontiers in Psychiatry*, 16, 1581144. <https://doi.org/10.3389/fpsy.2025.1581144>
4. Sajewicz-Radtke, U., Łada-Maśko, A. B., Jurek, P., Olech, M., & Radtke, B. M. (2025). Reading and Writing Abilities in Students with Mild Nonspecific Intellectual Disability: A Multivariate Examination of Literacy and Cognitive Processing Abilities. *Journal of Intelligence*, 13(12), 161. <https://doi.org/10.3390/jintelligence13120161>

5. Sajewicz-Radtke, U., Łada-Maśko, A., Olech, M., Jurek, P., Bieleninik, Ł., & Radtke, B. M. (2025). Association between parental education level and intelligence quotient of children referred to the mental healthcare system: a cross-sectional study in Poland. *Scientific Reports*, 15(1), 4142. <https://doi.org/10.1038/s41598-025-88591-3>

6. Sajewicz-Radtke, U. (2025). Rethinking cognitive assessment in mild intellectual disability: evidence-based recommendations for a person-centered diagnostic framework. *Health Psychology Report*. <https://doi.org/10.5114/hpr/207702>

Na osiągnięcie składa się cykl sześciu artykułów. Wszystkie powstały we współautorstwie, a Habilitantka jest w nich pierwszą autorką, zaangażowaną w ich powstanie na wszystkich etapach. Opublikowane zostały w czasopismach o różnej randze, indeksowanych w międzynarodowych bazach (poza International Journal of Environmental Research and Public Health, które zostało w 2023 roku usunięte z Web of Science – Habilitantka publikowała w nim jednak w 2022 roku, gdy było ono wysoko punktowane).

Temat podjęty przez dr Urszulę Sajewicz – Radtke, czyli funkcjonowanie osób z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu lekkim (MID), jest bardzo ważny, a mimo to rzadko eksplorowany w badaniach psychologicznych. Ten stopień niepełnosprawności dotyczy około 80% wszystkich osób z niepełnosprawnością intelektualną, a częstość jego występowania w populacji ogólnej szacuje się na 0,7-1,5%. Nie jest więc to zjawisko rzadkie, a pozostaje nadal mało poznane. Jak słusznie Habilitantka zauważa w swych publikacjach i autoreferacie, często grupa ta jest traktowana jako homogenna. Dr Sajewicz – Radtke postawiła sobie za cel zbadanie, czy tak jest w rzeczywistości. Przypuszczać można, że to kliniczne doświadczenie zainspirowało Habilitantkę do podjęcia analiz, których efektem jest omawiane osiągnięcie. Bardzo doceniam wybór tematu i gotowość zajęcia się badaniami w tym mało popularnym obszarze.

Cykl publikacji tworzy spójną całość tematyczną i metodologiczną. Jego ramą teoretyczną jest model inteligencji Cattella-Horna-Carrolla (CHC). Badania zostały dobrze przemyślane i zaprojektowane: punktem wyjścia jest ogólny profil w badaniu inteligencji, następnie Badaczka analizuje bardziej szczegółowe obszary funkcjonowania poznawczego, a na koniec, jako podsumowanie badań, proponuje model diagnozy.

Pierwszy artykuł, opublikowany w 2022 roku, nosi tytuł: ***Heterogeneity of Cognitive Profiles in Children and Adolescents with Mild Intellectual Disability (MID)***. Autorzy w opisanych w nim analizach poszukiwali odpowiedzi na pytanie, czy dzieci z lekką niepełnosprawnością intelektualną tworzą jednorodną grupę poznawczą, czy też można

wyróżnić wśród nich odmienne profile funkcjonowania. Badania objęły bardzo liczną próbę ponad 16 tysięcy dzieci i nastolatków w wieku od 7 do 18 lat, u których w badaniu testem Stanford–Binet 5 uzyskano wyniki mieszczące się w zakresie odpowiadającym lekkiej niepełnosprawności intelektualnej. Badanych podzielono na trzy grupy wiekowe odpowiadające etapom edukacji szkolnej. W badaniu zastosowano wielowymiarową analizę skupień metodą *k-średnich* (*k-means clustering*) w celu identyfikacji homogenicznych profili funkcjonowania poznawczego w populacji dzieci i młodzieży. W każdej grupie wyodrębniono trzy profile. Wybór rozwiązania trzyprofilowego wynikał z procedury NbClust, która — na podstawie trzydziestu kryteriów oceny jakości klasteryzacji — wskazała, że model obejmujący trzy klastry najlepiej opisuje strukturę danych w każdej z analizowanych grup wiekowych. Uzyskane wyniki wskazują na heterogeniczność badanej grupy. Jak słusznie podkreślają Autorzy, ma to istotne znaczenie dla planowania oddziaływań edukacyjnych i terapeutycznych.

Lektura tego tekstu nasunęła mi jednak pewną wątpliwość interpretacyjną. Moją uwagę zwrócił szczególnie profil drugi, w którym wyniki w skali niewerbalnej są wyraźnie wyższe od wyników w skali werbalnej. Istotny wydaje się również relatywnie wysoki wynik w podteście Rozumowanie płynne skali niewerbalnej — średnie w poszczególnych grupach osiągały wartości od 6,92 do 7,20 PP, co sugeruje, że część badanych mogła uzyskiwać wyniki mieszczące się już w granicach normy. Ponieważ rozumowanie płynne należy do funkcji najsilniej nasyconych czynnikiem *g*, czyli inteligencją ogólną, zasadne wydaje się pytanie, czy analizowana grupa jest rzeczywiście diagnostycznie jednorodna w obrębie lekkiej niepełnosprawności intelektualnej. Wyodrębnienie profilu z relatywnie zachowanym rozumowaniem płynnym rodzi pytanie o trafność samej kwalifikacji diagnostycznej badanych osób do kategorii lekkiej niepełnosprawności intelektualnej. Uzyskany wzorzec może odzwierciedlać nie tyle heterogeniczność MID, ile obecność jakościowo odmiennych grup klinicznych, których niski wynik globalny wynika z parcjalnych deficytów poznawczych lub czynników środowiskowych.”

Kolejne dwa artykuły poświęcone są prezentacji analiz profilu pamięci deklaratywnej. Ich tytuły to: ***Beyond Uniform Impairment: Investigating Declarative Memory Profiles in Nonspecific Mild Intellectual Disability Using Latent Profile Analysis*** oraz ***Declarative memory profiles in children with non-specific intellectual disability: a cluster analysis approach***. Wybór tego aspektu funkcjonowania poznawczego do pogłębionych analiz jest trafny. Funkcjonowanie pamięci ma istotne znaczenie dla radzenia sobie dziecka z wyzwaniami

dnia codziennego, a także z wymaganiami w toku edukacji. U osób z MID dobra sprawność pamięci może stanowić istotny zasób, zaś deficyty w tym zakresie będą pogłębiać trudności.

Analizie poddano wyniki blisko tysiąca osób w wieku od 10 do 18 lat uzyskane w badaniu Testem Pamięci i Uczenia się TOMAL-2. Wśród badanych sto czternaścioro miało rozpoznanie niepełnosprawności intelektualnej w stopniu lekkim. W pierwszym z omawianych artykułów wyodrębniono dwa profile dla całej grupy. Profil pierwszy charakteryzował się obniżonymi wynikami we wszystkich wskaźnikach, natomiast w profilu drugim wszystkie wyniki były względnie wysokie. Bardzo istotną obserwacją jest przynależność 25% osób z MID do profilu o wysokich wynikach. Wskazuje to, iż osoby z niepełnosprawnością intelektualną mogą mieć funkcje pamięciowe rozwinięte na poziomie typowym. To może stanowić istotną wskazówkę dla działań stymulujących.

Drugi tekst skupia się wyłącznie na grupie osób z MID i dwóch wyodrębnionych w niej profilach. W dużym stopniu pokrywają się one z profilami stwierdzonymi w całej badanej grupie, co samo w sobie stanowi bardzo interesujący rezultat. Nie jest jednak jasne, dlaczego Autorzy podjęli decyzję o prezentacji wyników w dwóch osobnych tekstach, przesłanych do różnych redakcji w odstępie zaledwie trzech tygodni. Zakres problemowy obu prac, częściowe nakładanie się prób badawczych oraz bardzo podobne konkluzje sprawiają, że granica pomiędzy komplementarnością analiz a fragmentaryzacją wyników pozostaje nieostra. Zamieszczenie wszystkich analiz w jednym, bardziej syntetycznym opracowaniu, pozwoliłoby czytelnikowi lepiej ocenić stopień podobieństwa profili pamięciowych wyodrębnionych w populacji ogólnej i w grupie osób z MID.

Czwarty artykuł *Reading and Writing Abilities in Students with Mild Nonspecific Intellectual Disability: A Multivariate Examination of Literacy and Cognitive Processing Abilities* jest dalszą eksploracją problematyki profili poznawczych dzieci i młodzieży z MID. W tym badaniu analizowano umiejętność czytania i pisania. Wykorzystując Specjalistyczną Baterię Diagnozy Zdolności Poznawczych i Umiejętności Szkolnych SB6/18 zbadano 110 uczniów, a uzyskane wyniki opracowano z wykorzystaniem rozmytej analizy skupień. Pozwoliła ona na wyodrębnienie dwóch profili: pierwszy z obniżonymi wynikami we wszystkich domenach i drugi z relatywnie wyższymi wynikami w zakresie przetwarzania informacji werbalnej i umiejętności pisania. Profile te różniły się jednak przede wszystkim ogólnym poziomem funkcjonowania poznawczo-językowego, a nie jakościowo odmiennym układem deficytów. W porównaniu z populacją ogólną, w grupie badanej najniższe wyniki dotyczyły szybkości

przetwarzania i kodowania fonetycznego. Ważnym wnioskiem jest stwierdzenie, że sprawność czytania i pisania dzieci z MID odpowiada poziomowi dzieci młodszych o 2–4 lata i stabilizuje się po 15 roku życia. Można jednak argumentować, że uzyskany poziom funkcjonowania pozostaje zasadniczo zgodny z ogólną sugestią ICD-11, według której osoby z niepełnosprawnością intelektualną w stopniu lekkim osiągają kompetencje czytania i pisanie odpowiadające efektom około trzy–czteroletniej edukacji szkolnej, choć Habilitantka interpretuje te wyniki bardziej krytycznie.

Omówione powyżej teksty łączy wspólny cel - analiza profilu poznawczego, zbliżona metodologia i wnioski, mające istotne znaczenie praktyczne dla planowania zindywidualizowanych oddziaływań edukacyjnych i terapeutycznych. Należy jednak zaznaczyć, że podejścia person-centered, w tym analiza skupień i analiza profili latentnych, mimo wysokiej wartości eksploracyjnej, wiążą się z pewnymi ograniczeniami. Wyodrębnione profile mogą być częściowo zależne od doboru wskaźników poznawczych, parametrów modelu oraz charakterystyki próby klinicznej. W związku z tym szczególnie istotne wydają się dalsze badania dotyczące stabilności i replikowalności uzyskanych profili w niezależnych populacjach, a także ich ekologicznej trafności.

Kolejny tekst uzupełnia wcześniejsze artykuły o nową perspektywę. W artykule ***zatytułowanym Association between parental education level and intelligence quotient of children referred to the mental healthcare system: a cross-sectional study in Poland***, Autorzy poddają analizie dane zebrane w ponad 80 tysiącach badań, porównując wyniki IQ uzyskane przez dzieci w badaniu Skalą Stanford Binet 5 z poziomem wykształcenia rodziców. Badanie wykazało istotny związek między poziomem wykształcenia rodziców a ilorazem inteligencji dzieci – wyższe wykształcenie rodziców wiązało się z wyższymi wynikami IQ dzieci. Najsilniejszym predyktorem okazało się wykształcenie matki, które wyjaśniało ponad 18% zróżnicowania wyników inteligencji badanych dzieci. Autorzy podkreślają również, że wraz z wiekiem dzieci różnice w IQ pogłębiały się: u dzieci rodziców słabiej wykształconych wyniki IQ malały, natomiast u dzieci rodziców z wyższym wykształceniem rosły. Wskazuje to na znaczący wpływ środowiska rodzinnego, ale zapewne także edukacyjnego. Autorzy zwracają też uwagę na fakt, że dzieci rodziców z niższym wykształceniem trafiają do specjalistów w późniejszym wieku, a ich poziom funkcjonowania intelektualnego w chwili diagnozy był niższy.

Sugerowałabym zachowanie dużej ostrożności przy interpretacji wyników tych analiz. Grupa poddana analizie jest ogromna. Dane pochodzą z tzw. Systemu Wsparcia Diagnostyki, do

którego praktycy badający Skalę SB 5 mogą wpisywać wyniki surowe w celu uzyskania wyników przeliczonych oraz prostej ich interpretacji. Habilitantka nie miała możliwości weryfikacji wprowadzanych danych, nie ma kontroli nad tym, ile spośród danych pochodzi od tych samych dzieci badanych kilkakrotnie (dane są z lat 2018 - 2023, w tym pięcio-sześcioletnim okresie dane dziecko mogło być badane dwa, trzy, a nawet więcej razy). Badania wykonywano w bardzo różnych miejscach: Poradniach Psychologiczno-Pedagogicznych, placówkach ochrony zdrowia (przychodniach, szpitalach), w gabinetach prywatnych, na uczelniach w programach naukowych. W wielu przypadkach nie jest znana przyczyna zgłoszenia, ewentualne choroby, inne zaburzenia. Nie wiadomo, czy badanie jest pierwszym w historii życia dziecka, czy kolejnym – to może podważać wniosek o późnych zgłoszeniach dzieci matek z niższym wykształceniem.

Pojawia się też kwestia etyczna. Z przedstawionych materiałów nie wynika, czy osoby badane i ich prawni opiekunowie byli informowani, że wyniki badania przeprowadzanego w kontekście klinicznym mogą zostać wykorzystane do analiz naukowych. W przypadku tego rodzaju danych — wtórnych, zanonimizowanych, ale pochodzących z kontekstu klinicznego i dotyczących dzieci — szczególnie pożądane byłoby wcześniejsze uzyskanie opinii niezależnej komisji etyki badań naukowych. Podobna uwaga odnosi się również do omawianego wcześniej pierwszego artykułu, w przypadku którego ocena Komisji Etyki została uzyskana już po zakończeniu badań.

Ostatni artykuł cyklu ma odmienny charakter. W tekście zatytułowanym ***Rethinking cognitive assessment in mild intellectual disability: evidence-based recommendations for a person-centered diagnostic framework*** Habilitantka prezentuje model diagnozy niepełnosprawności intelektualnej, skoncentrowany na osobie, w którym diagnoza powinna łączyć: profil poznawczy, zachowania adaptacyjne, obserwację kliniczną, dane od rodziny i nauczycieli oraz kontekst rozwojowy i kulturowy. Zaproponowany model jest zgodny z rozumieniem niepełnosprawności intelektualnej we współczesnych klasyfikacjach zaburzeń, czyli ICD-11 i DSM-5. Zarazem, jest on osadzony w modelu CHC. Ten tekst, niebędący psychometryczną analizą jak omawiane wcześniej, pokazuje kliniczne myślenie Autorki i zdolność dostrzegania praktycznych implikacji prowadzonych badań.

Podsumowując, uznaję zgłoszone osiągnięcie za znacząco poszerzające wiedzę psychologiczną. Za szczególnie oryginalny aspekt osiągnięcia uznaję połączenie podejścia profilowego z oceną funkcjonowania pamięciowego, językowego i szkolnego osób z

niespecyficzną niepełnosprawnością intelektualną w stopniu lekkim, przy wykorzystaniu dużych prób klinicznych oraz metod analizy ukierunkowanych na identyfikację wewnątrzgrupowej heterogeniczności. Pewien niedosyt budzi fakt, że zaprezentowane badania mają charakter przede wszystkim psychometryczny. Mam jednak nadzieję, że opracowawszy tak wartościowy materiał, w dalszych pracach Habilitantka podejmie głębszą refleksję nad mechanizmami stwierdzonej heterogeniczności.

Na koniec tej części recenzji chciałabym podzielić się jeszcze jedną myślą, która nasunęła mi się podczas lektury artykułów i autoreferatu. Habilitantka podkreśla – i jest to oś Jej pracy – że diagnoza niepełnosprawności intelektualnej nie może opierać się tylko na wynikach pomiaru IQ. Z drugiej strony, kwalifikacja do badań na tym wskaźniku bazowała. Może więc lepiej byłoby zatytułować osiągnięcie **„Charakterystyka funkcjonowania poznawczego osób osiągających w badaniu Skalą SB 5 wyniki w granicach niepełnosprawności intelektualnej w stopniu lekkim w ujęciu profilowym – podejście oparte na dowodach”**? Pominęłoby to problem braku danych o zachowaniach adaptacyjnych i ewentualnych chorobowych przyczynach deficytów poznawczych.

Jako drugie osiągnięcie Habilitantka zgłosiła **Opracowanie i standaryzację narzędzi do wielowymiarowej oceny funkcjonowania poznawczego – profilowe podejście diagnostyczne.**

1. Reynolds, C.R., Voress, J.K., Sajewicz-Radtke, U., Radtke, B.M. (2024). *Test pamięci i uczenia się TOMAL-2*. Gdańsk: Pracownia Testów Psychologicznych i Pedagogicznych.
2. Sajewicz-Radtke, U., Radtke, B.M. (2023). *Funkcjonalna Skala Dojrzałości Społecznej*. Gdańsk: Pracownia Testów Psychologicznych i Pedagogicznych.
3. Roid, G.H., Sajewicz-Radtke, U., Radtke, B.M., & Lipowska, M. (2017). *Skale Inteligencji Stanford-Binet, Edycja Piąta*. Gdańsk: Pracownia Testów Psychologicznych i Pedagogicznych.
4. Sajewicz-Radtke, U., Łada-Maśko, A., Jurek, P., Olech, M., & Radtke, B. M. (2024). The Functional Social Maturity Scale: a novel diagnostic method for assessing adaptive behaviour in the diagnostic process of intellectual development disorders. *Psychiatria i Psychologia Kliniczna*, 24(3), 189-201. <https://doi.org/https://doi.org/10.15557/PiPK.2024.0024.0.3>

W skład osiągnięcia wchodzi trzy podręczniki do testów psychologicznych, mające status monografii, oraz jeden artykuł, prezentujący metodę diagnostyczną. Można zastanowić się, na ile adaptacja Skali Stanford Binet 5 i Testu Uczenia się i Pamięci TOMAL-2 jest osiągnięciem naukowym w rozumieniu ustawy. Niewątpliwie jednak były to przedsięwzięcia stawiające duże wyzwania poznawcze i organizacyjne, wymagające pogłębionej wiedzy

psychometrycznej. Dobra adaptacja testu wymaga uwzględnienia kontekstu kulturowego, badań walidacyjnych, opracowania materiałów, zarówno teoretycznych, jak i praktycznych podręczników. Z tych zadań Habilitantka wraz ze współpracownikami wywiązała się bardzo dobrze, udostępniając polskiemu środowisku psychologów wartościowe narzędzia. Warto podkreślić, że adaptacja i opublikowanie Skali Stanford Binet 5 było przełomowe – po kilkudziesięciu latach zastoju pojawił się w Polsce test nowoczesny, adaptowany z najaktualniejszej wersji. Jest to istotne osiągnięcie i wkład Habilitantki w rozwój psychologii w Polsce.

Powyższe zastrzeżenia nie dotyczą **Funkcjonalnej Skali Dojrzałości Społecznej** (FSDS), będącej autorskim narzędziem dr Sajewicz-Radtke. FSDS jest skalą pozwalającą na wystandaryzowaną ocenę profilu funkcjonowania adaptacyjnego. Ocena ta, obok badania intelektu, stanowi istotny element diagnozy niepełnosprawności intelektualnej, zgodnie z klasyfikacjami ICD-11 i DSM-5. Habilitantka jest autorką koncepcji teoretycznej, struktury narzędzia, pozycji testowych, projektu kolejnych etapów badań i ostatecznych materiałów publikacyjnych oraz artykułu, prezentującego FSDS. To jest znaczące osiągnięcie naukowe.

Chciałabym zwrócić uwagę na jedną nieścisłość, która szczególnie silnie wybrzmiała w autoreferacie. Habilitantka pisze w nim, że w Polsce nie było narzędzi do diagnozy funkcjonowania adaptacyjnego i Jej skala wypełnia tę lukę. Jednak kilka lat przed FSDS została opublikowana skala ABAS 3, będąca uznanym w świecie narzędziem wykorzystywanym w diagnozie niepełnosprawności intelektualnej.

Przedstawione osiągnięcia tworzą spójny program badawczo-diagnostyczny oparty na profilowym modelu oceny funkcjonowania poznawczego i adaptacyjnego, silnie zakorzeniony w teorii CHC oraz aktualnych wytycznych. Jednocześnie widoczne jest ścisłe powiązanie między rozwijaną argumentacją teoretyczną, proponowanym modelem diagnostycznym oraz opracowywanymi i upowszechnianymi narzędziami do diagnozy psychologicznej.

Ocena pozostałego dorobku

Na pozostały dorobek naukowy dr Urszuli Sajewicz-Radtke, opublikowany po uzyskaniu stopnia doktora, składa się w sumie 26 artykułów naukowych (w tym wykazane w osiągnięciach), 2 rozdziały w monografiach i 33 monografie, będące podręcznikami do narzędzi psychologicznych, wydawanych przez Pracownię Testów Psychologicznych i Pedagogicznych.

Habilitantka uczestniczyła jako badacz bądź ekspert w dwóch projektach finansowanych z grantów NCN i jednym z grantu NAWA, a także w pięciu projektach międzynarodowych, w których była kierownikiem części polskiej. Ponadto, uczestniczyła w projektach finansowanych ze środków Polskiego Towarzystwa Psychologii Edukacji (warto odnotować, że w towarzystwie tym Habilitantka pełni funkcję prezesa, co dodatkowo podkreśla silne powiązanie Jej aktywności organizacyjnej i naukowej). Dr Urszula Sajewicz-Radtke była też czynną uczestniczką wielu konferencji naukowych, zarówno krajowych jak i zagranicznych. Wszystko to wskazuje, że Habilitantka jest osobą bardzo aktywną naukowo, gotową do współpracy z różnymi zespołami, która wypracowała rozpoznawalną pozycję w środowisku psychologów praktyków i badaczy. Droga zawodowa Habilitantki jest przykładem efektywnego łączenia aktywności naukowej i komercyjnej.

Na podstawie przeprowadzonej powyżej analizy stwierdzam, że dorobek dr Urszuli Sajewicz-Radtke, uzyskany po otrzymaniu stopnia naukowego doktora, spełnia kryteria określone w *art. 219 Ustawy z dn. 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce* dla uzyskania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie psychologia. Przedstawiony cykl artykułów stanowi znaczny wkład w rozwój psychologii. Dr Urszula Sajewicz-Radtke wykazuje się istotną aktywnością naukową, a ponadto Jej aktywność w istotnym stopniu wpływa na rozwój instrumentarium psychologicznego dostępnego w Polsce.

Wnioskuje o dopuszczenie dr Urszuli Sajewicz-Radtke do dalszych kroków postępowania habilitacyjnego.

Prof. dr hab. Agnieszka Maryniak

Podpisuję
z Cencert

Podpisany elektronicznie przez
Agnieszka Maria Maryniak
25.05.2026
18:27:57 +02'00'